

РЕШЕНИЕ

№ 4208

гр. София, 27.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Антони Йорданов

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1958** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Министерство на земеделието, храните и горите, чрез процесуалния си представител юрк. Н., срещу решение от 23.12.2019 г., постановено по НАХД № 15143 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 5 – ти състав, с което е отменил Наказателно постановление (НП) № НП-325 от 26.07.2019 г., издадено от министъра на земеделието, храните и горите, с което на Р. С. Г., на основание чл. 53, ал. 1 ЗАНН във вр. с чл. 44, ал. 2 от Закона за опазване на земеделските земи (ЗОЗЗ) е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 500 лева, за извършено нарушение на чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ и чл. 3, ал. 2, изр. първо от Правилника за прилагане на Закона за опазване на земеделските земи (ППЗОЗЗ).

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Сочи, че неправилни са изводите на СРС, че е налице съществено нарушение на процедурата по привличането на нарушителя към

отговорност и по-конкретно в неговата санкционна част, като непосочването на правилната санкционна норма лишава наказаното лице от правото на защита. Твърди се, че, видно от НП, е налице конекситет между съображенията, обективирани в обстоятелствената част на постановлението, мотивирали наказващия орган да се произнесе в съответния смисъл, и крайните му изводи, обективирани в диспозитива. Наличието на непротиворечие между мотивната част и диспозитива, относно наложените административни санкции при цифровото и словесното им изписване, дават възможност на контролиращата съдебна инстанция да установи действителната воля на наказващия орган при налагането на наказанието. Допълва се, че решаващият съд е трябвало да съобрази разпоредбата на чл. 13 НПК, приложима по препратка на чл. 84 ЗАНН, съгласно която съдът, в пределите на своята компетентност, е длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. Сочи се, че земеделската земя е национално богатство и следва да се опази в най-висока степен. Изпълнителното деяние, изразяващо се в използване на земеделската земя за неземеделски нужди без разрешение за временно ползване като е насипан чакъл и са складираны изработени паметници за траурни нужди без промяна на предназначението ѝ, е констатирано на 08.05.2019 г. Въпросното нарушение е квалифицирано прецизно като правило за поведение съгласно чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ, както и чл. 3, ал. 2, изр. първо ППЗОЗЗ, респективно същото е предмет на нарушение, което е недопустимо. Твърди се, още, че не са взети под внимание всички представени по преписката доказателства и същите не са обсъдени в цялост, поради което атакуваният съдебен акт е постановен при непълнота на събрания доказателствен материал. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, се представлява от юрк Н. с редовно пълномощно, който поддържа жалбата и моли решението да бъде отменено, като вместо него бъде постановено друго, с което НП да бъде потвърдено.

Ответникът – Р. С. Г., се представлява от адв. А., която оспорва жалбата.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

При извършена проверка, служител в Областна дирекция „Земеделие“ С.-град към Министерство на земеделието, храните и горите установил, че към дата 08.05.2019 г. Р. С. Г. използвал земеделска земя за неземеделски нужди без разрешение за временно ползване като е извършено насипване с чакъл и са складираны изработени паметници за траурни нужди в имот с идентификатор 32216.2312.1 по КККР на [населено място], район Б., населено място от пета категория по ЗАТУРБ, [община], имот с площ 2.800 дка., 47 бонитетен бал и шеста категория, неполивна, собственост на Р. С. Г..

В резултат на констатациите при извършената проверка, служител в Областна дирекция „Земеделие“ С.-град към Министерство на земеделието, храните и горите съставил АУАН № 9 от 08.05.2019 г. срещу Р. С. Г. за извършено административно нарушение по чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ. Въз основа на съставения АУАН било издадено НП № НП-325/26.07.2019 г. от министъра на земеделието, храните и горите, с което на Р. С.

Г., на основание чл. 53, ал. 1 ЗАНН във вр. с чл. 44, ал. 2 ЗОЗЗ, е наложена глоба в размер на 500 лева за описаното в АУАН административно нарушение.

Съдът е изложил и правните си изводи, за да отмени НП, поради констатирани нарушения на процесуалните правила при образуване на производството, при описание на нарушението, датата на извършването му, правното му квалифициране, липсата на посочване на санкционна разпоредба, които са определени като съществени, неотстраними и сериозно ограничаващи правото на защита на нарушителя.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съдебен състав приема, че АУАН № 9 от 08.05.2019 г. е съставен, съответно процесното НП е издадено, в нарушение на разпоредбите на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН. Визираните разпоредби се отнасят до задължителното съдържание на двата акта и са императивни по своя характер. С оглед даденото описание на фактическата обстановка - Р. С. Г. използвал земеделска земя за неземеделски нужди без разрешение за временно ползване, като е извършено насипване с чакъл и са складираны изработени паметници за траурни нужди в имот с идентификатор 32216.2312.1 по КККР на [населено място], район Б., населено място от пета категория по ЗАТУРБ, [община], имот с площ 2.800 дка., 47 бонитетен бал и шеста категория, неполивна, собственост на Р. С. Г., касационният съд приема, че повдигнатото обвинение е непълно, т.е. съдържанието му не е в обем, позволяващ проверка на материалната законосъобразност на наказателното постановление, а от друга – не е относимо към посочените за нарушени материалноправни норми на чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ и чл. 3, ал. 2, изр. първо ППЗОЗЗ.

Съгласно разпоредбите на ЗАНН, АНО дължи описание на нарушението с всички съставомерни елементи от обективна и субективна страна. В случая обвинението не е конкретизирано с посочване на всички факти и обстоятелства досежно вида на земята, която е била използвана от лицето Г.. Посочено е единствено, че тя е земеделска, но не е извършено уточнение на база релевантните за този факт писмени доказателства. Недоказан, според съда, остава статута на земята, а оттук и рамките на обвинението от обективна страна, доколкото не са посочени никакви обстоятелства, които да потвърждават направените в акта и НП констатации.

Изложената фактическа обстановка в АУАН и НП не е и относима към посочените за нарушени правни норми на чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ и чл. 3, ал. 2, изр. първо ППЗОЗЗ. Първата разпоредба не създава правило за поведение, а само сочи, че земеделските земи са национално богатство и се използват за земеделски цели, поради и което не може да покрие изискването на закона за нарушена материалноправна норма, неизпълнението на която да води до налагане на санкция. Втората посочена само в НП норма сочи, че без промяна на предназначението на земеделските земи върху тях не може да се извършва строителство на обекти, несвързани с ползването на земеделските земи, която разпоредба се намира в корелация със санкционната норма на чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗОЗЗ. В случая не се доказва да е извършвано строителство гореописания поземлен имот, а не са и налице доказателства в тази насока. С АУАН не е повдигнато и обвинение за извършване на строителство в земеделска земя, а нарушителят е привлечен към административнонаказателна отговорност за използване на земеделска земя за неземеделски нужди без разрешение за промяна на предназначението. Следователно обвинението, като фактически констатации, не се намира в корелация с нормата на чл. 3, ал. 2, изр. първо ППЗОЗЗ, а още по-малко с

нормата на чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ. Невъзможността да се установят конкретно и безпротиворечиво елементите от фактическия състав на административното нарушение и непосочването на релевантните нарушени правни норми, представлява съществено нарушение на административнонаказателното производство, което е самостоятелно и достатъчно основание за отмяна на издаденото НП. Нарушено е правото на защита на наказаното лице, тъй като от очертаните рамки на обвинението не могат да бъдат изведени съставомерните елементи на административното нарушение. Объркването се подсилва и от факта на посочените в НП норми на чл. 53, ал. 1 ЗАНН във вр. с чл. 44, ал. 2 ЗОЗЗ като основание за налагане на административно наказание, при наличието на санкционната норма на чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗОЗЗ, която кореспондира с материалноправната норма на чл. 3, ал. 2, изр. първо ППЗОЗЗ.

Съдът намира, че деянието не е обосновано от фактическа страна нито в съдържанието на АУАН, нито в издаденото въз основа на него НП. АНО е следвало до спази принципното положение, че правоприлагането, и в частност административнонаказателното такова, е недопустимо да почива на предположения. Липсата на описание, обосновка и конкретизация на вмененото нарушение от фактическа страна винаги съставлява съществено процесуално нарушение, тъй като засяга правото на защита на лицето, привлечено към административнонаказателна отговорност, в съдържанието на което се включва и правото му да знае точно какво административно нарушение се твърди че е извършило, за да може да организира защитата си в пълен обем.

Настоящият съдебен състав освен това намира, че датата на установяване на нарушението не е датата на извършването му. Поради това посоченото в описанието – „към 08.05.2019 г.“, не следва да се счита за датата на извършване на нарушението.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.12.2019 г., постановено по НАХД № 15143 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 5 – ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: